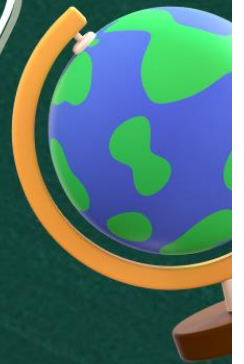

សៀវភៅ (សិទ្ធិការសិក្សា ២០០២) ក្រសួង

ក្រសួងសុខាភិបាល

ការងារក្នុងការកែលម្អ

1

การคิดแยกแยะผลประโยชน์ส่วนตน กับผลประโยชน์ส่วนรวม

แหล่งอ้างอิงหัวข้อ การคิดแยกแยะผลประโยชน์ส่วนตนกับผลประโยชน์ส่วนรวม
ที่มาเนื้อหา/ออกแบบ : http://www.fio.co.th/km/km/docKM62/620523_km_02.pdf

ยุทธศาสตร์ชาติ

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ระยะที่ 3
(พ.ศ.2560 - 2564)

ยุทธศาสตร์ชาติ

ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต ระยะที่ 3
(พ.ศ.2560 - 2564)

ยุทธศาสตร์ที่ 1

4. เสริมพลังการมีส่วนร่วมของชุมชน (Community) และบูรณาการทุกภาคส่วน เพื่อต่อต้านการทุจริต

- สร้างชุมชนเฝ้าระวัง ต่อต้านการทุจริต
- Social Sanction

3. ประยุกต์หลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง เป็นเครื่องมือต้านทุจริต

- ปรับใช้ในการกล่อมเกล่า
- พัฒนาหลักสูตร/ปรับรูปแบบและวิธีการนำเสนอ
- พัฒนาระบบและองค์ความรู้

- มุ่งเน้นปลูกฝังจิตสำนึก ปรับฐานคิด
- พัฒนาหลักสูตร/บทเรียน/การเรียนการสอน/การถ่ายทอด ในทุกระดับ
- พัฒนา/ปรับปรุงมาตรฐานทางจริยธรรมและจรรยาบรรณวิชาชีพ และประกาศใช้อย่างจริงจัง

1. ปรับฐานความคิดทุกช่วงวัย ตั้งแต่ปฐมวัยให้สามารถแยก ระหว่างผลประโยชน์ส่วนตัวและผลประโยชน์ส่วนรวม

สร้างสังคม ที่ไม่ทนต่อการทุจริต

2. ส่งเสริมให้มีระบบและกระบวนการ กล่อมเกล่าทางสังคมเพื่อต้านทุจริต

- กล่อมเกล่าทางสังคมทุกช่วงวัย ตั้งแต่ปฐมวัย
- พัฒนานวัตกรรมสื่อการเรียนรู้
- พัฒนาจิตสำนึกสาธารณะ
- สื่อสารทางสังคมเพื่อปรับเปลี่ยนพฤติกรรม
- เสริมบทบาทสื่อมวลชนและองค์กรวิชาชีพ
- พัฒนามาตรวัดทางสังคม

ผลประโยชน์ส่วนบุคคล (Private interests)

และประโยชน์ส่วนรวมหรือประโยชน์สาธารณะ(Public interests)

ประโยชน์ส่วนบุคคล หมายถึง การที่บุคคลทั่วไปในสถานะเอกชนหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ทำกิจกรรมหรือได้กระทำการต่างๆ เพื่อประโยชน์ส่วนตน ครอบครัว ญาติ เพื่อน หรือของกลุ่มในสังคมที่มีความสัมพันธ์กันในรูปแบบต่างๆ เช่น การประกอบอาชีพ การทำธุรกิจ การค้า การลงทุน เพื่อหาประโยชน์ในทางการเงินหรือในทางทรัพย์สินต่างๆ เป็นต้น

ประโยชน์ส่วนรวม หมายถึง การที่บุคคลใดๆ ในสถานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ (ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง ข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐในหน่วยงานของรัฐ) ได้กระทำการใดๆ ตามหน้าที่หรือได้ปฏิบัติหน้าที่อื่นเป็นการดำเนินการในอีกส่วนหนึ่งที่แยกออกมาจากการดำเนินการตามหน้าที่ในสถานะของเอกชน การกระทำการใดๆ ตามหน้าที่หรือการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐจึงมีวัตถุประสงค์หรือมีเป้าหมายเพื่อประโยชน์ของส่วนรวม หรือการรักษาประโยชน์ส่วนรวมที่เป็นประโยชน์ของรัฐ การทำหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐจึงมีความเกี่ยวเนื่องเชื่อมโยงกับอำนาจหน้าที่ตามกฎหมายและจะมีรูปแบบของความสัมพันธ์หรือมีการกระทำในลักษณะต่างๆ กันที่เหมือนหรือคล้ายกับการกระทำของบุคคลในสถานะเอกชน เพียงแต่การกระทำในสถานะที่เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐกับการกระทำในสถานะเอกชน จะมีความแตกต่างกันที่วัตถุประสงค์

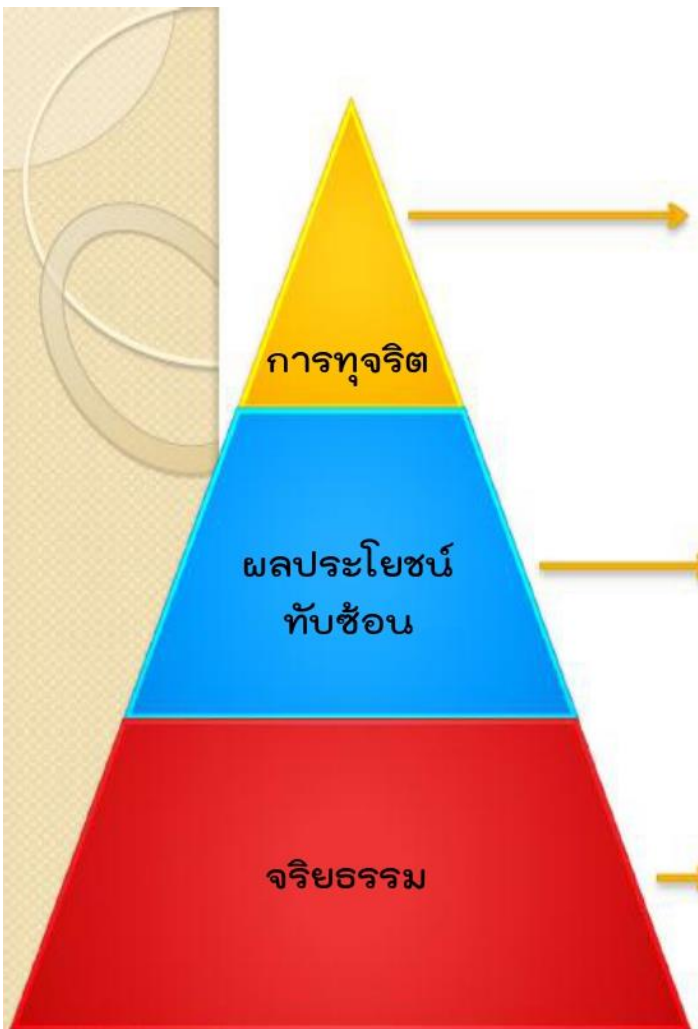
ผลประโยชน์ทับซ้อน (Conflict of interests)

ผลประโยชน์ทับซ้อนหรือการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม หมายถึง การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐได้ตกอยู่ในฐานะเป็นผู้มีส่วนได้เสียในรูปแบบต่างๆ ตามที่กฎหมายบัญญัติห้ามไว้ และเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นยังได้เข้าไปพิจารณาดำเนินการในกิจการสาธารณะที่เป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ในกิจการของรัฐเพื่อประโยชน์ของรัฐแต่เมื่อเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้พิจารณาได้มีผลประโยชน์ส่วนตนเข้าไปแอบแฝงหรือได้นำประโยชน์ส่วนตนเข้าไปมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ ซึ่งรวมถึงการมีส่วนได้เสียในรูปแบบต่างๆ หรือการมีผลประโยชน์แอบแฝงหรือการนำความสัมพันธ์ส่วนตนเข้าไปเกี่ยวข้องในการตัดสินใจในการดำเนินการใดๆ ตามอำนาจหน้าที่ของการดำเนินงานที่เป็นกิจการส่วนรวมของรัฐ เช่น การบริหารงานภาครัฐ หรือในการจัดทำบริการสาธารณะของรัฐแล้ว การพิจารณาดำเนินการดังกล่าวข้างต้นของเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ได้นำประโยชน์ส่วนตนเข้ามาเกี่ยวข้องกับการตัดสินใจในการดำเนินการใดๆ ที่เป็นงานในอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของรัฐ การดำเนินการที่กล่าวมาข้างต้นจึงเป็นการกระทำที่เป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลกับประโยชน์ส่วนรวม

การขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวม มีความสัมพันธ์กับ “จริยธรรม” และ “การทุจริต” อย่างไร ?

“จริยธรรม” เป็นกรอบใหญ่ทางสังคมเป็นพื้นฐานของแนวคิดเกี่ยวกับการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวมและการทุจริต การกระทำใดที่ผิดต่อกฎหมายว่าด้วยการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวมและการทุจริต ย่อมเป็นความผิดจริยธรรมด้วย

แต่ตรงกันข้าม การกระทำใดที่ฝ่าฝืนจริยธรรม อาจไม่มีความผิดเกี่ยวกับการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลและประโยชน์ส่วนรวมและการทุจริต เช่น มีพฤติกรรมส่วนตัวไม่เหมาะสม มีพฤติกรรมชู้สาว

“การทุจริต” เป็นพฤติกรรมที่ฝ่าฝืนกฎหมายโดยตรง ถือเป็นความผิดอย่างชัดเจน สังคมส่วนใหญ่จะมีการบัญญัติกฎหมายออกมารองรับ มีบทลงโทษชัดเจน ถือเป็นความผิดขั้นรุนแรงที่สุดที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องไม่ปฏิบัติ

“การขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม” เป็นพฤติกรรมที่อยู่ระหว่างจริยธรรมกับการทุจริต ที่จะก่อให้เกิดผลประโยชน์ส่วนตนกระทบต่อผลประโยชน์ส่วนรวม ซึ่งพฤติกรรมบางประเภทมีการบัญญัติเป็นความผิดทางกฎหมายมีบทลงโทษชัดเจน แต่พฤติกรรมบางประเภทยังไม่มี การบัญญัติห้ามไว้ในกฎหมาย

“จริยธรรม” เป็นหลักสำคัญในการควบคุมพฤติกรรมของเจ้าหน้าที่ของรัฐ เปรียบเสมือนโครงสร้างพื้นฐานที่เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องยึดถือปฏิบัติ

“เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ขาดจริยธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ โดยเข้าไปกระทำการใดๆ ที่เป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม ถือว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐผู้นั้นขาดความชอบธรรมในการปฏิบัติหน้าที่ และจะเป็นต้นเหตุของการทุจริตต่อไป”

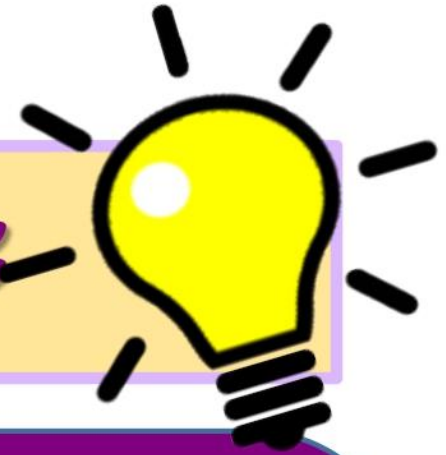
รูปแบบของการกระทำที่เข้าข่าย
เป็นการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลกับ
ประโยชน์ส่วนรวม
(Conflict of Interest)
สามารถสรุปเป็น 9 รูปแบบ ดังนี้

รูปแบบการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม

- 1 การรับผลประโยชน์ต่าง ๆ (Accepting benefits)
- 2 การทำธุรกิจกับตนเอง (Self – dealing)
หรือเป็นคู่สัญญา (Contracts)
- 3 การทำงานหลังจากออกจากตำแหน่งหน้าที่สาธารณะ
หรือหลังเกษียณ (Post – employment)
- 4 การทำงานพิเศษ
(Outside employment or moonlighting)
- 5 การรู้ข้อมูลภายใน (Inside information)
- 6 การใช้ทรัพย์สินของราชการเพื่อประโยชน์ธุรกิจส่วนตัว
(Using your employer’s property for private advantage)
- 7 การนำโครงการสาธารณะลงในเขตเลือกตั้งเพื่อประโยชน์
ทางการเมือง (Pork – barreling)
- 8 การใช้ตำแหน่งหน้าที่แสวงหาประโยชน์แก่เครือญาติหรือพวกพ้อง
(Nepotism)
- 9 การใช้อิทธิพลเข้าไปมีผลต่อการตัดสินใจของเจ้าหน้าที่รัฐ
หรือหน่วยงานของรัฐอื่น (Influence)

แก้ทุกจริตต้องคิดแยกแยะ

แนวทางการแก้ปัญหาคือการทุกจริตอย่างยั่งยืน ต้องเริ่มต้นแก้ไขที่ตัวบุคคล โดยการปรับเปลี่ยนระบบการคิดของคนในสังคมแยกแยะให้ได้ว่า...

“เรื่องใดเป็นประโยชน์ส่วนตน...เรื่องใดเป็นประโยชน์ส่วนรวม”

ต้องแยกออกจากกันให้ได้อย่างเด็ดขาด ไม่นำมาปะปนกัน ไม่เอาประโยชน์ส่วนรวมมาเป็นประโยชน์ส่วนตน ไม่เอาผลประโยชน์ส่วนรวมมาทดแทนบุญคุณส่วนตน ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตนและพวกพ้องเหนือกว่าประโยชน์ส่วนรวม กรณีเกิดผลประโยชน์ขัดกันต้องยึดประโยชน์ส่วนรวมเหนือกว่าประโยชน์ส่วนตน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่ม “เจ้าหน้าที่ของรัฐ” ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ที่จะต้องกระทำการหรือใช้ดุลยพินิจในการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับผลประโยชน์ของส่วนรวม หากปล่อยให้ผลประโยชน์ส่วนตนหรือความสัมพันธ์ส่วนตัวเข้ามามีส่วนในการตัดสินใจแล้ว ย่อมต้องเกิดการขัดกันระหว่างประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวมหรือผลประโยชน์ทับซ้อน (Conflict of interests) ขึ้นแน่นอน และความเสียหายก็จะตกอยู่กับประชาชนและประเทศชาตินั่นเอง

การที่ **ประโยชน์ส่วนรวม** ต้องตกไปเป็น **ประโยชน์ส่วนตน**
เกิดจากการที่มีระบบการคิดที่ไม่ถูกต้อง

ระบบความคิด “แยกแยะให้ได้เรื่องการขัดกัน
ระหว่างประโยชน์ส่วนบุคคลกับประโยชน์ส่วนรวม”

คิดแบบไหนไม่ทุจริต

คิดได้

- คิดก่อนทำ (ก่อนกระทำการทุจริต)
- คิดถึงผลเสียผลกระทบต่อประเทศ
- คิดถึงผู้ใดได้รับโทษจากการทุจริต
- คิดถึงผลกระทบที่จะเกิดขึ้นกับตัวเอง
- คิดถึงคนรอบข้าง

คิดดี

- คิดแบบพอเพียง ไม่เบียดเบียนตนเอง ไม่เบียดเบียนผู้อื่น
- คิดอย่างรับผิดชอบตามบทบาทหน้าที่ กฎระเบียบ
- คิดตามคุณธรรมว่า "ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว"

คิดเป็น

- คิดแยกแยะเรื่องประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวม
- คิดแยกเรื่องตำแหน่งหน้าที่ กับ เรื่องส่วนตัวออกจากกัน
- คิดที่จะไม่นำประโยชน์ส่วนตนกับส่วนรวมมาปะปนกัน
- คิดจะไม่เอาประโยชน์ส่วนรวมมาเป็นประโยชน์ส่วนตน
- คิดที่จะไม่เอาผลประโยชน์ส่วนรวมมาตอบแทนบุญคุณส่วนตน
- คิดเห็นประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน

บทบาทของรัฐ/เจ้าหน้าที่ของรัฐ

หลักคิดการแยกประโยชน์ส่วนตนและประโยชน์ส่วนรวมอย่างเด็ดขาด ดังกล่าวนี้อาจสอดคล้องกับแนวปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามประมวลจริยธรรมข้าราชการพลเรือน ข้อ 5 ที่กำหนดให้เจ้าหน้าที่ของรัฐต้องแยกเรื่องส่วนตัวออกจากตำแหน่งหน้าที่ และยึดถือประโยชน์ส่วนรวมของประเทศชาติ เหนือกว่าประโยชน์ส่วนตน โดยอย่างน้อยต้องวางตน ดังนี้

- (1) ไม่นำความสัมพันธ์ส่วนตัวที่ตนมีต่อบุคคลอื่น ไม่ว่าจะเป็นญาติพี่น้อง พรรคพวก เพื่อนฝูง หรือผู้มีบุญคุณส่วนตัว มาประกอบการใช้ดุลพินิจให้เป็นคุณหรือเป็นโทษแก่บุคคลนั้น หรือปฏิบัติต่อบุคคลนั้นต่างจากบุคคลอื่นเพราะชอบหรือชัง
- (2) ไม่ใช้เวลาราชการ เงิน ทรัพย์สิน บุคลากร บริการ หรือสิ่งอำนวยความสะดวกของทางราชการไปเพื่อประโยชน์ส่วนตัวของตนเองหรือผู้อื่น เว้นแต่ได้รับอนุญาตโดยชอบด้วยกฎหมาย
- (3) ไม่กระทำการใด หรือดำรงตำแหน่ง หรือปฏิบัติการใดในฐานะส่วนตัว ซึ่งก่อให้เกิดความเคลือบแคลงหรือสงสัยว่าจะขัดกับประโยชน์ส่วนรวมที่อยู่ในความรับผิดชอบของหน้าที่

ในกรณีมีความเคลือบแคลงหรือสงสัย ให้ข้าราชการผู้นั้นยุติการกระทำดังกล่าวไว้ก่อนแล้วแจ้งให้ผู้บังคับบัญชา หัวหน้าส่วนราชการ และคณะกรรมการจริยธรรมพิจารณา เมื่อคณะกรรมการจริยธรรมวินิจฉัยเป็นประการใดแล้วจึงปฏิบัติตามนั้น

- (4) ในการปฏิบัติหน้าที่ที่รับผิดชอบในหน่วยงานโดยตรงหรือหน้าที่อื่นในราชการรัฐวิสาหกิจ องค์การมหาชน หรือหน่วยงานของรัฐ ข้าราชการต้องยึดถือประโยชน์ของทางราชการเป็นหลัก ในกรณีที่มีความขัดแย้งระหว่างประโยชน์ของทางราชการหรือประโยชน์ส่วนรวม กับประโยชน์ส่วนตนหรือส่วนกลุ่ม อันจำเป็นต้องวินิจฉัยหรือชี้ขาด ต้องยึดประโยชน์ของทางราชการและประโยชน์ส่วนรวมเป็นสำคัญ

2

ความละเอียดและความไม่ทน ต่อการทุจริต

แหล่งอ้างอิงหัวข้อ ความละเอียดและความไม่ทนต่อการทุจริต
ที่มาเนื้อหา/ออกแบบ : <http://www.oic.go.th>

TG รวมพลัง ป้องกันภัยทุจริต

ความละอาย และความไม่ทนต่อการทุจริต

Bulletin ฉบับนี้ ขอนำเสนอ ความละอายและความไม่ทนต่อการทุจริต เนื่องจากปัจจุบันสังคมไทยมีแนวโน้มยอมรับการทุจริตมากขึ้น เพื่อให้ตนเองได้รับประโยชน์หรือเพื่อให้งานเกิดความสำเร็จ อีกทั้งหลายคนมองว่าทุจริตเป็นเรื่องไกลตัว ไม่มีผลกระทบกับตนเองโดยตรง การร่วมกันป้องกันและไม่ทนต่อการทุจริต จะทำให้เกิดกระแสต่อต้านการทุจริตและคนที่ทำทุจริตจะเกิดความละอายไม่กล้าที่จะทำทุจริตต่อไป

ความละอายต่อการทุจริต

“ความละอาย” หมายถึง การรู้สึกอายที่จะทำในสิ่งที่ไม่ถูก ไม่ควร เช่น ละอายที่จะทำผิด ละอายใจ เป็นความละอายและความเกรงกลัวต่อสิ่งที่ไม่ดี ไม่ถูกต้อง ไม่เหมาะสม เพราะเห็นถึงโทษหรือผลกระทบที่จะได้รับจากการกระทำนั้น จึงไม่กล้าที่จะกระทำ ทำให้ตนเองไม่หลงทำในสิ่งที่ผิด นั่นคือ มีความละอายใจ ละอายต่อการทำผิด

ความละอายระดับต้น

คือ ความละอายไม่กล้าที่จะทำในสิ่งที่ผิด เนื่องจากกลัวว่า...

1. เมื่อตนเองได้ทำลงไปแล้วจะมีคนรับรู้
2. หากถูกจับได้จะได้รับการลงโทษตามกฎหมาย
3. ได้รับความเดือดร้อนจากสิ่งที่ตนเองได้ทำลงไป

ความละอายระดับสูง

แม้ว่าจะไม่มีใครรับรู้หรือเห็นในสิ่งที่ตนเองทำลงไป ก็ไม่กล้าที่จะทำผิด เพราะนอกจากตนเองจะได้รับผลกระทบแล้ว ครอบครัว และสังคมก็จะได้รับผลกระทบไปด้วย บางครั้งการทุจริตในเรื่องเล็กๆน้อยๆ อาจไม่มีใครใส่ใจหรือสังเกตเห็น แต่หากเป็นความละอายขั้นสูง บุคคลนั้นก็จะไม่กล้าทำ

ความไม่ทน

- **อดทน** คือ การรู้จักรอคอย แสดงให้เห็นถึงความมั่นคง แน่วแน่ต่อสิ่งที่รอคอยหรือสิ่งที่ตั้งใจให้กระทำในสิ่งที่ผิด
- **ไม่ทน** คือ ไม่อดกลั้น ไม่อดทน ไม่ยอม
- **ความไม่ทน** คือการแสดงออกต่อการกระทำที่เกิดขึ้นกับตนเอง บุคคลอื่น และสังคมในลักษณะที่ไม่ยินยอมหรือ ไม่ยอมรับสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งความไม่ทนสามารถแสดงออกได้หลายลักษณะ ทั้งในรูปแบบของกริยาท่าทางและคำพูด

ความไม่ทนต่อการทุจริต

ตัวอย่าง

- ❖ อุดังเห็นโฆษณาพนักงานฝ่ายบุคคลจะเรียก-รับสินบนจากคนที่มาสมัครงานกับตน อุดังจึงตักเตือนโฆษณา แสดงว่าอุดังไม่ทนต่อการทุจริต และหากโฆษณาไม่เรียก-รับสินบน แสดงว่าโฆษณาละอายต่อการทุจริต
- ❖ ข้าวปั้นเห็นซูชิจะนำข้อมูลลับของบริษัทฯ ไปโพสต์ Facebook เพื่อแสวงหาประโยชน์ส่วนตน ข้าวปั้นจึงตักเตือนซูชิ แสดงว่าข้าวปั้นไม่ทนต่อการทุจริต และหากซูชิไม่โพสต์ข้อมูลลงบน Facebook แสดงว่าซูชิมีความละอายต่อการทุจริต

บุคคลจะมีความละอายและความไม่ทนต่อการทุจริตมาก-น้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับจิตสำนึกของแต่ละบุคคล ซึ่งหากพนักงานทุกคน ไม่ยอม ไม่ทน ไม่เฉย รวมพลังป้องกันภัยทุจริตอย่างเข้มแข็ง ปัญหาการทุจริตคอร์รัปชันและประพฤติมิชอบก็จะลดน้อยลงในที่สุด!!

3

STRONG : จิตพอเพียงต้านทุจริต

แหล่งอ้างอิงหัวข้อ STRONG : จิตพอเพียงต้านทุจริต
ที่มาเนื้อหา/ออกแบบ : <http://www.oic.go.th>

TG รวมพลัง ป้องกันภัยทุจริต

สายทรัพยากรบุคคล/DB กองป้องกันและตรวจสอบการประพฤติมิชอบ/PD-P ปีที่ 8 ฉบับที่ 51 ประจำเดือน กรกฎาคม 2562

โมเดล “STRONG : จิตพอเพียงด้านทุจริต”

Bulletin ฉบับนี้ ขอเสนอ “โมเดล STRONG: จิตพอเพียงด้านทุจริต” ซึ่งคิดค้นโดยสำนักงาน ป.ป.ช. ที่ได้ประยุกต์เอาหลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงของพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร มาใช้กับหลักการต่อต้านการทุจริต เพื่อสร้างฐานคิดจิตพอเพียงต่อต้านการทุจริตให้เกิดขึ้นเป็นพื้นฐานความคิดของปัจเจกบุคคล รวมถึงเพื่อเป็นแนวทางการปฏิบัติงานและพัฒนาวัฒนธรรมหน่วยงานต่อไป

S	1. S (Sufficient) ความพอเพียง หมายถึง การน้อมนำปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียงมาปรับประยุกต์เป็นหลักความพอเพียงในการทำงาน และป้องกันการทุจริตอย่างยั่งยืน	T	2. T (Transparent) ความโปร่งใส หมายถึง ปฏิบัติงานบนฐานของความโปร่งใส ตรวจสอบได้ ตามหลักปฏิบัติระเบียบ ข้อปฏิบัติ และกฎหมายด้านความโปร่งใส
R	3. R (Realize) ตื่นรู้ หมายถึง มีความรู้ความเข้าใจและตระหนักรู้ถึงรากเหง้าของปัญหาของการทุจริต ความตื่นรู้จะบังเกิดเมื่อพบเห็นสถานการณ์ที่เสี่ยงต่อการทุจริต	O	4. O (Onward) มุ่งไปข้างหน้า หมายถึง มุ่งพัฒนาและปรับเปลี่ยนตนเองให้มีความเจริญก้าวหน้า บนฐานความโปร่งใส ความพอเพียงและร่วมสร้างวัฒนธรรมสุจริต
N	5. N (Knowledge) ความรู้ หมายถึง พัฒนาองค์ความรู้ อย่างสม่ำเสมอเพื่อให้เท่าทันสถานการณ์ทุจริต นำความรู้ไปใช้ วิเคราะห์และประเมินสถานการณ์การทุจริตได้	G	6. G (Generosity) ความเอื้ออาทร หมายถึง มีเมตตา มีน้ำใจต่อกันบนพื้นฐานของจริยธรรมและจิตพอเพียง ไม่เอื้อต่อการรับหรือการให้ผลประโยชน์ต่อพวกพ้อง

เครือข่าย TG รวมพลัง ป้องกันภัยทุจริต
Bkkpdpooffice@thaiairways.com

ที่ปรึกษากิตติมศักดิ์: นางศุวิมล บัวเลิศ / รองกรรมการผู้อำนวยการใหญ่สายทรัพยากรบุคคล (DB)
จัดทำโดย: กองป้องกันและตรวจสอบการประพฤติมิชอบ (PD-P) / สำนักงานการตรวจการองค์กร (PD)

4

พลเมืองกับความรับผิดชอบต่อสังคม

แหล่งอ้างอิงหัวข้อ พลเมืองกับความรับผิดชอบต่อสังคม
ที่มาเนื้อหา : <https://sites.google.com/site/hnathiplmeuxng008/>
ออกแบบ : นางสาวเพ็ญประภา ดาวัจวรรณ
(บรรณารักษ์ ห้องสมุดประชาชน “เฉลิมราชกุมารี” เขตคลองสามวา)

พลเมืองกับความรับผิดชอบต่อสังคม

ความหมายของคำว่า พลเมือง

พลเมือง หมายถึง บุคคลที่จารีตประเพณีหรือกฎหมายของรัฐรับรองซึ่งให้แก่อำนาจและหน้าที่แห่งความเป็นพลเมืองแก่บุคคล (เรียก พลเมือง) ซึ่งอาจรวมสิทธิหรือเลือกตั้ง การทำงานและอาศัยอยู่ในประเทศ สิทธิกลับประเทศ สิทธิครอบครอง อสังหาริมทรัพย์ การคุ้มครองทางกฎหมายต่อรัฐบาลของประเทศ และการคุ้มครองผ่านกองทัพหรือการทูต

ความสำคัญของพลเมือง

พลเมืองเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของสังคมไทย เหมือนกับสังคมอื่น ๆ ทุกสังคมย่อมต้องการพลเมืองที่มีคุณภาพ ซึ่งหมายถึงความมีร่างกายจิตใจดี คิดเป็น ทำเป็น แก้ไขปัญหาได้ มีประสิทธิภาพที่จะพัฒนาให้เกิดความเจริญก้าวหน้า ความมั่นคงให้กับประเทศชาติและการเป็นพลเมืองดีนั้นย่อมต้องการปฏิบัติตามบรรทัดฐานและขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคมมีคุณธรรมเป็นแนวปฏิบัติในการดำเนินชีวิตอีกด้วย

ลักษณะของพลเมืองดี

สังคมจะเป็นผู้กำหนดลักษณะที่พึงประสงค์เพื่อที่จะได้พลเมืองที่ดี ต้องการนั้นคุณสมบัติของสมาชิกในสังคมก็จะต้องมีคุณสมบัติที่เป็นพื้นฐาน ดังนี้

- คุณสมบัติพื้นฐาน คือ คุณสมบัติทั่วไปของการเป็นพลเมืองดี เช่น ขยัน อดทน ซื่อสัตย์ ประหยัด รับผิดชอบ มีเหตุผล ใฝ่หาความรู้ มีเมตตา เห็นประโยชน์ส่วนรวมมีความสำคัญเสมอ
- คุณสมบัติเฉพาะ คือ คุณสมบัติเฉพาะอย่างที่ต้องการให้บุคคลพึงปฏิบัติ เช่น ต้องการบุคคลที่มีคุณธรรมนำความรู้ เพื่อที่จะให้มีคนดี คนเก่ง ในสังคม

การเป็นพลเมืองดีต่อสังคม

1. เคารพกฎหมายและปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับของสังคม เช่น ไม่ล่วงละเมิดสิทธิของผู้อื่น หรือไม่ ทำความผิดตามที่กฎหมายกำหนด
2. มีเหตุผล และรับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น จะช่วยให้ประสานความสัมพันธ์ ทำให้เกิดความเข้าใจอันดีงาม ต่อกัน
3. ยอมรับฟังเสียงส่วนใหญ่ เมื่อมีความขัดแย้งในการดำเนินงานต้องใช้เสียงข้างมากเข้าช่วย และต้อง ปฏิบัติตามเนื่องจากเป็นเสียงส่วนใหญ่
4. เป็นผู้มีความเป็นประชาธิปไตย มีความเสียสละผลประโยชน์ส่วนตนเพื่อประโยชน์ส่วนรวม และรักษาไว้ซึ่งความเป็นสังคมประชาธิปไตย
5. เคารพในสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น ควรรู้จักเคารพในสิทธิเสรีภาพของผู้อื่น เช่น บุคคลมีเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น การพูด แต่ต้องไม่เป็นการพูด แสดงความคิดเห็นที่ใส่ร้ายผู้อื่นให้เสียหาย
6. มีความรับผิดชอบต่อตนเอง สังคม ชุมชน ประเทศชาติ การอยู่ร่วมกันในสังคม ต้องมีการทำงานเป็นหมู่คณะ จึงต้องมีการแบ่งหน้าที่ความรับผิดชอบและนำไปปฏิบัติตามที่ได้รับมอบหมาย
7. มีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมือง การปกครอง สังคมประชาธิปไตยนั้นสมาชิกทุกคนต้องมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเมืองการปกครอง เช่น การเลือกตั้ง เป็นต้น
8. มีส่วนร่วมในการป้องกัน แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจ สังคม การเมืองการปกครอง ช่วยสอดส่องพฤติกรรมที่ไม่ดี ไม่หลงเชื่อข่าวลือคำกล่าวร้ายโจมตี ไม่มองผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับเราเป็นศัตรู รวมถึงส่งเสริมสนับสนุนการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งต่าง ๆ ด้วยสันติวิธี
9. มีคุณธรรม จริยธรรม และปฏิบัติตามหลักธรรม เป็นหลักในการควบคุมพฤติกรรมของบุคคลให้ดำเนินไปอย่างเหมาะสม

การเป็นพลเมืองดี

1. ปฏิบัติตามบรรทัดฐานของสังคม
2. สามารถดำรงชีวิตอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้
3. มีระเบียบวินัย และเคารพกฎหมาย
4. มีทัศนคติและค่านิยมที่ดีต่อสังคม

